

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Бургас, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА -
МИТЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА Д. КОЛЕВА
като разгледа докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА
Административно наказателно дело № 20232120204912 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Производството е образувано по повод жалба на Г. М. Ц., ЕГН: *****, с адрес: *****, срещу Наказателно постановление № 23-0769-002636/08.11.2023г., издадено от Б. С. Ж., на длъжност началник група в ОДМВР гр.Бургас, с-р Пътна полиция Бургас, с което за нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП е наложено наказание – „глоба” в размер на 800 лева и „лишаване от право да се управлява МПС” за срок от 6 месеца.

С жалбата се изтъкват доводи в насока неправилност и незаконосъобразност на издаденото НП, като се моли за неговата отмяна. В провелоето се пред настоящата инстанция съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв.А., като поддържа жалбата.

За административно - наказващия орган, редовно призован, в съдебно заседание се явява юк. Ж.а, която моли за потвърждаване на НП и представя писмено становище .

Съдът, като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.04.2023г. в 04:44 часа в гр.Бургас, по бул.“Тодор Александров“ в посока от кръстовище с ул.“Спортна” към надлез „Владимир Павлов“, лек автомобил – „Дачия Сандеро“ с рег. № ***** се движел с наказуема скорост 86 км/ч., при максимално

допустима скорост за движение в населено място до 50 км/ч.

Нарушението е установено и заснето от АТСС TFR1-M с фабричен №510/07, с отчетен толеранс на измерената скорост от -3%. В срока по чл.189, ал.5 ЗДвП собственикът на автомобила е попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, като е посочил себе си като водач на превозното средство.

АНО е приел, че последният като водач на лек автомобил „Дачия Сандеро“ с рег. № ***** е превишил разрешената максимална скорост, за населено място с 36 км/ч., с което виновно е нарушил чл.21, ал.1 ЗДвП, във връзка с което на същия бил издаден АУАН № Серия GA АКТ №847220/26.06.2023г., съставен от В. Ж. П., на длъжност мл. автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“-Бургас.

Възприемайки описаната в АУАН фактическа обстановка АНО издал процесното Наказателно постановление № 23-0769-002636/08.11.2023г., издадено от Б. С. Ж., на длъжност началник група в ОДМВР гр.Бургас, с-р Пътна полиция Бургас, с което за нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП е наложено наказание – „глоба“ в размер на 800 лева и „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл.189, ал.8 ЗДвП /доколкото НП е връчено на 13.11.2023г., а процесната жалба е депозирана на 16.11.2023г./, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна** по следните съображения:

Наказателното постановление е издадено от оправомощено за това лице – Б. С. Ж. - началник група в ОДМВР гр.Бургас, с-р Пътна полиция Бургас, а АУАН е съставен от компетентен орган. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл.34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок. Жалбоподателят е подписал и е получил акта.

Съдът счита, че както в АУАН, така и в НП са посочени всички необходими, законови реквизити. На първо място, точно е посочено мястото на извършване на нарушението, а именно: гр.Бургас, по бул.“Тодор Александров“ в посока от кръстовище с ул.“Спортна“ към надлез „Владимир Павлов“. Така посоченото място е описано по начин, даващ възможност да се разбере, къде е извършено превишаването на скоростта от страна на жалбоподателя, поради което и възможността на същия да разбере обвинението не е била накърнена. В

АУАН и НП е посочено също така, че в този участък важи ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, както и наказуемата скорост, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта. По делото е приложена и снимка по чл.10, ал.3 от Наредбата.

Към датата на нарушението АТС е било преминало задължителната последваща техническа проверка съгласно Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Следователно то е притежавало техническите характеристики и параметри, съгласно одобреното средство за измерване, регистрирано в държавния регистър на одобрените средства за измерване и е било в състояние да изпълнява в пълен обем предназначението си. В тази връзка от Удостоверение за одобрен тип средство за измерване №10.02.4835 /л.14 от делото/ се установява, че процесното техническо средство – преносима система за контрол над скоростта АТСС TFR1-M е одобрен тип средство за измерване, преминало проверка през месец февруари 2023г., във връзка с което е издаден Протокол от проверка №1-5-23/07.02.2023г. /л.15 от делото/. За пълнота следва да се има предвид, че горното се явява и публичноизвестно обстоятелство, доколкото на страницата на БИМ се поддържа „Регистър на одобрените типове средства за измерване“.

По делото са приложени като доказателства и протокол за използване на автоматизирано техническо средство и снимка на същото, от които е видно че в процесния пътен участък важи ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място и в него на процесната дата и час е било позиционирано техническото средство – преносима система за контрол над скоростта TFR1-M с фабричен №510/07.

Собственикът на МПС, с което е извършено нарушението, има възможност да предостави в съответната териториална структура на МВР, писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС. В противен случай той е лицето, което носи отговорност за извършеното нарушение. В конкретния случай жалбоподателят - Ц., е подал такава декларация, в която е посочила, че именно той е управлявал автомобила, поради което и правилно е бил санкциониран с издаденото постановление.

От субективна страна, съдът приема, че се касае за виновно извършено нарушение, тъй като не е спорно в процеса, че жалбоподателят е правоспособен водач на МПС и като такъв е бил запознат и към датата на деянието със своите задължения при управление на МПС, в това число и задълженият му по чл.21, ал.2 ЗДвП, да избира определена скорост и спазва въведени пътни ограничения за скорост при управление на МПС, които задължения обаче в настоящия случай съзнателно не е спазил.

Съгласно § 6, т. 62 от ДР на ЗДвП, системно е това нарушение, което е извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото наказателно постановление или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. В акта за установяване на административното нарушение и в НП са посочени три електронни фиша - ел.фиш сер.К, № 5376689 в сила от 09.05.2022г., ел.фиш

сер.К., № 5377258 в сила от 09.05.2022г. и ел.фиш сер.К, № 5467350 в сила от 09.05.2022г. За да е налице системно нарушение именно след тази дата - 09.05.2022г., другите две нарушения (или повече) трябва да са били извършени, в рамките на една година, т.е. до 09.05.2023г. В настоящия случай деянията по ел.фиш сер.К № 5376689, ел.фиш сер.К № 5377258 и ел.фиш сер.К № 5467350, както и деянието по настоящото дело са били извършени след дата - 09.05.2022г. и в посочения по - горе едногодишен срок, поради което и е налице квалификацията по [чл.182, ал.5 от ЗДвП](#) - системно нарушение. Действително, видно от справката нарушител/водач е, че така посочените ел.фиш сер.К № 5377258 и ел.фиш сер.К № 5467350 са влезли в сила на 09.05.2022г., а не на 09.05.2023г., както е посочено в АУАН. Горното обаче не съставлява съществено нарушение, което да нарушава възможността на жалбоподателя да разбере, в извършването на какво нарушение е обвинен респ. е ангажирана административно – наказателната му отговорност. Следва да се изтъкне изрично в тази връзка, че в НП са посочени електронните фишове, от които следва квалифицирането на процесното нарушение като системно. По този начин е предоставена възможност както за жалбоподателя, така и по отношение на съда да разбере, защо процесното деяние се квалифицира като системно и да направи възражение респ. да се извърши преценка в тази насока. Посочването на датата на влизане на електронните фишове не е съществен елемент от съдържанието на НП, съответно не е упомената като такъв в изчерпателното изреждане в разпоредбата на чл.57 ЗАНН, поради което и съдът намира, че допускането на техническа грешка единствено по отношение на годината на влизане в сила на електронните фишове се явява несъществено.

Спазено е и изискването, предвидено в разпоредбата на [чл.10, ал.3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата](#), съгласно която: „При работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства и системи за контрол на скоростта протоколът се попълва за всяко място за контрол и се съпровожда със снимка на разположението на уреда“. В конкретния случай е представен протокол за използването на АТСС, както и снимка на разположението на уреда на пътя /л.16 – лице и гръб/.

С оглед на всичко гореизложено на жалбоподателя следва да се наложи наказание съгласно предвиденото в разпоредбата на чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП, а именно глоба от 800 лв., който размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпросът за намаляването му, както и „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

В конкретния случай не са налице основания за приложението на [чл.28 от ЗАНН](#). Маловажни са нарушенията, които разкриват по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичния случай и се отличават помежду си по „наличието на очевидност, несъмненост на маловажността на извършеното нарушение“. Процесното деяние не се отличава от обичайните нарушения от този вид, поради което и приложението на [чл.28 от ЗАНН](#) би било незаконосъобразно. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението

с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност. При извършване преценка в тази връзка БРС взе предвид и че жалбоподателят е бил наказван за допуснати нарушения на ЗДвП многократно /с 5 НП и 15 електронни фиша/, като голяма част от тях касаят именно неспазване скоростта на движение при управление на МПС. Жалбоподателят е бил наказван за осъществени от него престъпления по транспорта и с две Решения на съда за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по чл.78а НК. Още повече, че съгласно чл.189з от ЗДвП във вр. с чл.28, ал.7 от ЗАНН, за нарушенията по ЗДвП не се прилагат чл.28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания, поради което и същите не могат да бъдат приложени от съда в настоящия случай.

Съдът не дава вяра и на твърденията на жалбоподателя, че с оглед проведения в съдебно заседание разпит на свидетел, посочващ себе си като водач на МПС-то, следва да бъде ангажирана административно – наказателната отговорност именно на това лице. В тази връзка БРС съобрази обстоятелството, че с разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗДвП е въведена оборимата презумпция, че собственикът на МПС носи административно-наказателна отговорност в случай, че не посочи на кого е предоставил собствения си автомобил. Следователно тежестта да докаже факта на управление на МПС, с което нарушението е извършено, от друго лице, носи собственикът на това МПС.

Съобразно разпоредбата на чл.187а, ал.4 ЗДвП собственикът се освобождава от административнонаказателна отговорност във връзка с административни нарушения по чл.179, ал.3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В този случай въз основа на първоначално издадения акт за установяване на административно нарушение не се издава наказателно постановление и административнонаказателното производство се прекратява. В тези случаи се образува административнонаказателно производство срещу лицето, за което са установени данни, че е извършило нарушението.

В процесния случай жалбоподателят е упражнил правата си по чл.187а, ал.4 ЗДвП, посредством депозиране на писмена декларация в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи, в която да **е посочил себе си като лице, управлявало МПС** на процесните дата, час и на посоченото място. С оглед на изложеното **не може да бъде споделен извода, че е оборена презумпцията по чл.188 и сл. от ЗДвП.**

Действително, жалбоподателят посочва, че не се е досетил, че е предоставил на процесната дата автомобила за управление на трето лице. В закона изрично е посочено обаче, че декларация се депозира в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи и то в 7-дневен срок. Това е така тъй като по този начин АНО има възможност да прекрати административнонаказателното производство и да ангажира административно – наказателната отговорност на посоченото в декларацията лице. В конкретния случай твърдения за управление на МПС-то от друго лице се навеждат едва

пред съда, поради което и това възражение се явява преклудирано. В случай, че се възприеме обратното гледище би се достигнало до невъзможност да се ангажира отговорността нито на собственика на МПС, нито на посочения от него водач на същото. Ето защо, по мнение на настоящия съдебен състав в случая не е оборена въведената с разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗДвП презумпция, че собственикът на МПС носи административно-наказателна отговорност.

Следва ясно да се подчертае, че декларацията се дава под страх от наказателна отговорност. Чрез нея собственикът въвежда в процеса твърдения, изгодни за себе си и които изхождат от самия него. Въпреки това именно поради наказателната отговорност, която се носи, тези изгодни твърдения се ползват с доказателствена стойност. Не може да се приеме, че е без значение дали твърдението, че автомобилът е бил управляван от друго лице, ще се направи с нарочната писмена декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, депозирана пред съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи или ще заяви за първи път едва пред съда. Последното представлява единствено твърдение, но то вече не е скрепено с наказателна отговорност, нито се ползва с доказателствена стойност. За да бъде обезпечено разкриването на обективната истина, съдебната практика е изяснила, че за да се ползва собственикът от облекчения ред по чл.189, ал.5 ЗДвП за отблъскване на административното обвинение, следва да представи в съвкупност писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и приложи копие на СУМПС на водача, за когото твърди, че е управлявал автомобила. Жалбоподателят не е изпълнил това изискване. Не са налице основания той да бъде поставен в по - благоприятно положение спрямо останалите административнонаказателно отговорни лица, които надлежно са доказали чрез писмена декларация пред АНО под страх от наказателна отговорност, че съответно превозно средство е било предоставено за управление другиму на дадена дата. По този начин не се размества доказателствената тежест в процеса. С оглед на изложеното съдът не дава вяра и на показанията на разпитания пред него свидетел Д., тъй като същите не съответстват с останалия събран по делото доказателствен материал /в това число писмената декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП/.

Поради изложеното настоящия състав намира, че презумпцията по чл.188, ал.1 и 2 от ЗДвП не е оборена и за извършеното с автомобила нарушение следва да бъде ангажирана отговорността на жалбоподателя в качеството му на собственик на това моторно превозно средство. В този смисъл е константната съдебна практика и по-конкретно: **Решение №317 от 20.11.2019 год. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. №270/2019 год., Решение №15879 от 29.11.2013 год. на ВАС по адм. д. №5412/2013 год., III о. и др.**

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на [чл.63, ал.3 ЗАНН](#) (нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към [чл.143 АПК](#), който пък от своя страна препраща към [чл.77](#) и [чл.81 ГПК](#), регламентиращи, че съдът дължи произнеса по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, АНО е направил искане за присъждане на

такива /в представеното в съдебното заседание становище/. При определяне на дължимите разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се приложи разпоредбата на чл.63, ал.5 ЗАНН, съгласно която размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, който препраща към Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв. С оглед фактическата и правна сложност по делото, съдът достигна до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на АНО следва да се определи възнаграждение в размер на 80лв.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖАВА Наказателно постановление № 23-0769-002636/08.11.2023г., издадено от Б. С. Ж., на длъжност началник група в ОДМВР гр.Бургас, с-р Пътна полиция Бургас, с което за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.5 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП, на жалбоподателя - Г. М. Ц., ЕГН: *****, с адрес: *****, е наложено наказание – „глоба” в размер на 800 лева и „лишаване от право да се управлява МПС” за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Г. М. Ц., ЕГН: *****, с адрес: *****, да заплати на ОД МВР гр.Бургас, сумата в размер на **80 /осемдесет/ лева**, представляваща сторени в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____